

De kristne forfatterne holder sammen i Sverige også - med stor fordel.

Johs. Edfelt og frue på Continental i dag.

I dag kom den første av de svenske dikterne som skal lese opp av verkene sine i Aulaen fredag. Det er lyrikeren Johannes Edfelt. Med ham kom hans unge frue, som helt synes å dele hans interesser og hans retning: den radikalt-humanistiske. Hans uttrykksmiddel er det rasjonalistiske, akademisk bunne vers, med blikket rettet mot verden . . .

Edfelt er også en øvet oppleser, og det spiller jo en viss rolle for oss som skal høre på! Det er ingen hemmelighet at det skortet sørgelig på den siden av kunsten da de norske dikterne var i Stockholm nettopp. Det var etter sigende bare Arnulf Øverland som mestret kunsten.

— Ja, jeg er glad i å lese opp tingene mine, innrømmer Edfelt. Straks jeg kommer hjem herfra skal jeg på en opplesningsturné i Sverige, og skal også holde foredrag om svensk lyrikk de siste hundre årene.

— Det var kanskje en tanke å gjø-

Men det er ikke så farlig med Oxford, mener Johs. Edfelt.

re det, istedenfor å slå seg til ro med at lyrikken aldri når fram til folk. Eller man selger kanskje dikt i Sverige?

— A nei da, en diktsamling når meget sjelden opp i annet opplag, det vil si over 2000. — Hvis det da ikke er av den kristne gruppen. De selger betydelig bedre.

— De holder sterkt sammen?

— De holder sammen på alle vis og med godt resultat rent økonomisk, ved siden av.

— Vekkelsen blant forfatterne stimulerer kanskje bokomsetningen idetheletatt.

— Det tror jeg ikke. Jeg tror folk holder seg til de små korn de kan finne i disse bøkene. For øvrig tror jeg heller ikke f. eks. oxfordbevegelsen griper så om seg som det blir sagt. De roper jo enhver erobring ut i megafon, men tausheten taler jo også for den som vil lytte. Be-

Førstemann av de svenske dikterne i Oslo. Bitter over studentenes nasjonalisme.

vegelsen har neppe noen videre utbredelse i arbeiderkretser, og de få forfatterne hører man så meget om.

Her skal De forresten se noe som interesserer meg, sier Edfelt. Dette heftet «Idag Spanien» er et nordisk krafttak av stor og tidstypisk betydning. Under redaksjon av Georg Branting, Henry Peter Matthiis og meg. Med bidrag av Nordahl Grieg, Nini Roll Anker, for å nevne noen. Forord av Hjalmar Söderberg, som skriver:

Unga svenska män, som har kämpat därute i världen för folkfrihetens sak — jag hälsar Er med en känsla, som jag har svårt att ge

något namn, men som har en mycket stor likhet me vördnad... Varken för oss eller för andra folk finns det någon framtid, värd det namnet, om de usla makterna i tiden — Ni har sett dem öga mot öga! — skulle vinna sitt smutsiga spel

04-03_050

— Men i samme stund jeg nevner at jeg er glad for det heftet, fortsetter Edfelt, må jeg også nevne hvilket slag det var for oss da de svenske studentene ga til kjenne sin snevre nasjonalistiske eller kanskje egoistiske stilling til flyktningespørsmålet — det gjaldt innreisen for de ti lægene.

— Er de svenske studentene nazistisk eller fascistisk inifisert?

— Jeg kan ikke direkte si det, jeg vet ikke. Men iallfall nasjonalistisk, i uhyggelig grad. Det viser jo nettopp den saken. Men dette står som et lyspunkt A.B.F. Arbetarnas Bildningsförbund med avisen Studiekameraten, en humanistisk-radikal gruppe, til hvis blad også en gruppe fra Stockholms Högskola yter gra-

s bidrag.

— Går stemningen i det hele tatt en gale veien i flyktningespørsmålet?

— Det kan man ikke si. Prosentvis lipper stadig mange flere flyktnin-

ter inn i Sverige. Især i Göteborg er det arbeidet storartet. Det vanlige er nå opphold i seks måneder, med tanke på senere distribuering.

— Og de svenske dikterne, er de alle sammen vendt mot realitetene? Er bohemen død?

— Bohemen er død. Den siste jeg så med stor hatt var Hjalmar Bergman. Men ellers er det et tydelig skille mellom den mer primitive skolen med romantisk drag som slutter seg til D. H. Lawrence, Harry Mar-

forresten en ypperlig oppleser. — Til den andre gruppen hører Hjalmar Gullberg, Nils Ferlin

— Og De?

— Og jeg ja. Apropos kommer Pär Lagerkvists nye stykke opp her i denne sesongen?

— Da må Nasjonalteatret forte seg i all fall. Det er rammet av så mange plager.

b.

Oxford-bevegelsens forkjempere tolker kristendommens fred og lykke.

Vestfold Sandefjord
Festsalen på Atlantic fylt til siste plass i går. 3.3.39

Hotell Atlantic's store og vakre festsal var fylt av et interessert publikum i går aftes til Oxford-bevegelsens møte. Der var en rekke tilreisende Oxford-interesserte og møtet ble utmerket ledet av kaptein Einar Røren, Horten. Det innlededes med vakker solosang av fru Maria Irgen, hvoretter fabrikkformann Lorens Segelcke, Larvik, innledet den rekke vitnesbyrd som ble gitt ved møtet. Hans emne var kjærlighet, og han skildret sitt møte med Oxford-bevegelsen — den strålende samling av levende kristne som hadde funnet fred og lykke gjennom Oxford og gjernene vilde hjelpe andre til å ta bestemmelsen om å følge Kristus. Han vilde i førstningen nødig vitne. Han hadde en redsel for å opptre for mennesker. Men Gud hjalp ham også i det stykke, og da han første gang trådte fram ved et vitnemøte i kirken var han frigjort for denne beklemmende følelse.

Fru Laila Segelcke

var neste taler. Hun skildret sin forvandling ved Oxfordbevegelsens hjelp og den betydning det hadde hatt for hennes liv.

Dr. Arentz, Tønsberg,

ga en beretning om sin forbindelse med Oxford og hvordan møtet med disse lykkelige mennesker hadde omskapt hans liv.

Kaptein Røren betonet betydningen av den fortrolige samtale med andre om sin synd. Men dette å dele synden var en hellig ting.

Fru Ella Arentz skildret sin forbindelse med Oxford ved møtet på Åsgården og den betydning det hadde hatt for henne.

Frk. Sofie Oppen

ga en interessant beretning om kristendommens innslag i hennes liv. Da hun gjennom Oxford fant fram til de kristne idealer ble livet et ganske annet — rikere og lykkeligere. Siden sin forvandling for 3½ år siden hadde hun deltatt i mange møter og stadig fått erfare kristendommens betydning for det enkelte menneske. Hun omtalte forholdet i Norden og uroen i verden. Vi trenger en ny mentalitet og den kan Kristus gi.

Fru Ragna Nilsen

tolket «En forandret dag». Jeg trodde på Gud, sa hun bl. a., men jeg visste ikke at Gud kunde hjelpe meg gjennom dagen og si meg hva jeg skulle gjøre. Siden jeg gjennom Oxfordbevegelsen fikk erfaring for at Guds ledelse også strak til for de daglige begivenheter fikk livet en rikere mening og forholdet i hjemmet er blitt forandret og nå kan min mann og jeg takke Gud sammen.

Kaptein Røren

presiserte at istedenfor å kreve det siste ord er det bedre å søke fred med Gud. Kristus gikk veien om Getsemane til koset for din og min skyld. Han kunne si: «Far forlat dem, ti de vet ikke hva de gjør.» Når en tenker på hva Jesus har gjort for oss skulle det ikke da være en kjær oppgave for oss å bringe hans fred inn i flest mulig hjerter?

Ro og takk

var emnet for Lull Westrums tale. Hun knyttet sin tale til Lukas 22, 31. Når jeg kritiserer er jeg i Satans tjeneste for da er jeg ukjærlig. Når jeg ber Gud ta denne synd

fra meg, hjelper han meg. Jesus ber for det menneske som jeg kritiserer og jeg har fått lære at han ber for meg. Derfor finner jeg ro i samvær med Jesus og jeg lærer å takke istedenfor å kritisere.

Kapt. Røren minnet i tilknytning til denne tale om betydningen av Jesu forbønn. — Personlig har jeg opplevd vidunderlige ting, sa han, siden jeg for 3 år siden ga mitt hjerte til Gud.

Hat og kjærlighet kan ikke gro sammen i hjertet. La det bli kjærligheten som råder grunnen. En times andakt om morgenen gir utrustning for hele dagen. Og den gir fred — uendelig fred. Det er meg nå en glede å vitne om ham som er verdens lys. Der er kun en redning i dag: Det er moralsk opprusting. De mest fremstående menn i England og Holland sendte for en tid siden ut opprop om moralsk opprusting. Kursen må legges om hvis verden skal reddes fra undergang.

Og vi må begynne med oss

selv. Freden må avløse hatet og egoismen. Verden i brand for Kristus er løsningen — er redningen for verden i dag.

Fru Maria Irgens

sang vakkert «Å fikk jeg kun være den minste kvist på vintrett ditt herre Jesus Krist».

Fru Wira Bruun Hanssen

ga et av aftenens viktigste vitnesbyrd. Hun talte om sin forvandling ved hjelp av Oxford.

Hun skildret enkelte personlige begivenheter og fortalte bl. a. at hun tidligere fant så mange feil hos de kristne. Og når hun møtte kristne som hun respekterte ga hun ikke kristendommen æren, men mente det skyldtes vedkommendes personlige egenskaper.

Visse motganger i livet gjorde at jeg gikk omkring og var redd, sa hun bl. a., redd for menneskene og redd for hva der kunde hende. Så kom gruppebevegelsen og jeg ble grepet av den glede og fred som disse folk eide. Gjennom samtale med en av bevegelsens begeistrede tilhengere fant også jeg fram og jeg tviler ikke et øyeblikk på at vedkommende var sendt av Gud for å hjelpe meg.

Hun henviste til forskjellige skriftsteder, bl. a. Rom. 8, 14, Johs. 18, 37 som hun sa hadde hatt stor betydning for henne. Som den synder jeg var måtte jeg inn under nåden og jeg fikk den fred jeg lengtet etter ved å si ja til Jesus.

Med dette valg kom gleden og lykken inn i mitt liv. — Vi som vet at radioen kan sette oss i forbindelse med hele verden — hvorfor kan vi ikke tenke oss at Kristus bygget det første radioapparat og når vi innstiller det rett da får vi hjelp fra det høye selv i de minste ting. Guds røst kommer til oss og vi gir den rom.

Kaptein Røren

talte til slutt om betydningen av den stille stund hvor den kristne møtte Gud. Vi må takke for Guds nåde og vi må be om å få være gode og vennlige mot våre medmennesker og bringe lykke med oss hvor vi ferdes. Les Guds ord og treng inn i dets sannhet.

Etter en bønn for en ung sjøgutt som hadde bedt om forbønn ble det interessante møte avsluttet med felles Fadervår og salmen «Vår Gud han er så fast en borg».